

Главна поставка

Квинтесенција квантум

- збирка ноограма -

Књига *Метапарадигма* обрадила је сет прото-валенци користећи стандард пријемчив могућностима апсолвирања за просечног појединца, при чему је интегрални „алгоритам протознања“ форматиран у волумену *једне* књиге.

Други корак сублимирања представља садржинско „квантовање“ до чистих *квинтесенција* појединих Валенци, уз графичко унифицирање, коришћењем *Ноограм* формата прилагођеног за музејску поставку (са тетрадама паноа).

У музејској поставци, Валенце су презентоване са 1-2 паноа велике тетраде (128x128 cm), који садрже по 4 мање тетраде, а оне по 4 ноограма. У односу на страницу текста у књизи, ноограм-таблица је битно сублимиран формат.

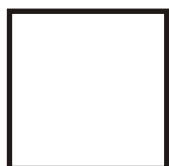
Збирка ноограма еквивалент је партитури саме књиге, у формату музејске поставке. Квантовањем и унифицирањем, супстанца Валенци „препарирана“ је у мери да може битно олакшати апсолвирање код просечног појединца.

Овај quantum протознања такође успоставља услове за имплицитну и експлицитну *синергију* квинтесенција прото-валенци „на малом простору“. Такав ефекат појединац добија из саме поставке и уз програм кустосирања.

У синергији учествују: Адваита веданта, Учење тераваде, Метод исихије, Тајна доктрина, Езотеријске паралеле и Холистичка парадигма. Имплицитна комплементарност Валенци може дати трачак аксиома Апсолутног Знања.

Збирка ноограма - приказ формата

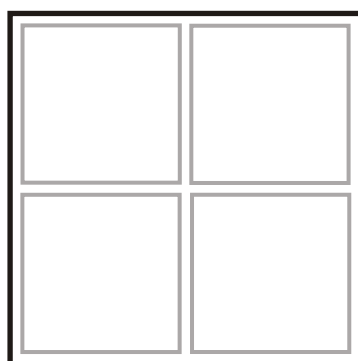
Ноограм

26 cm

таблица

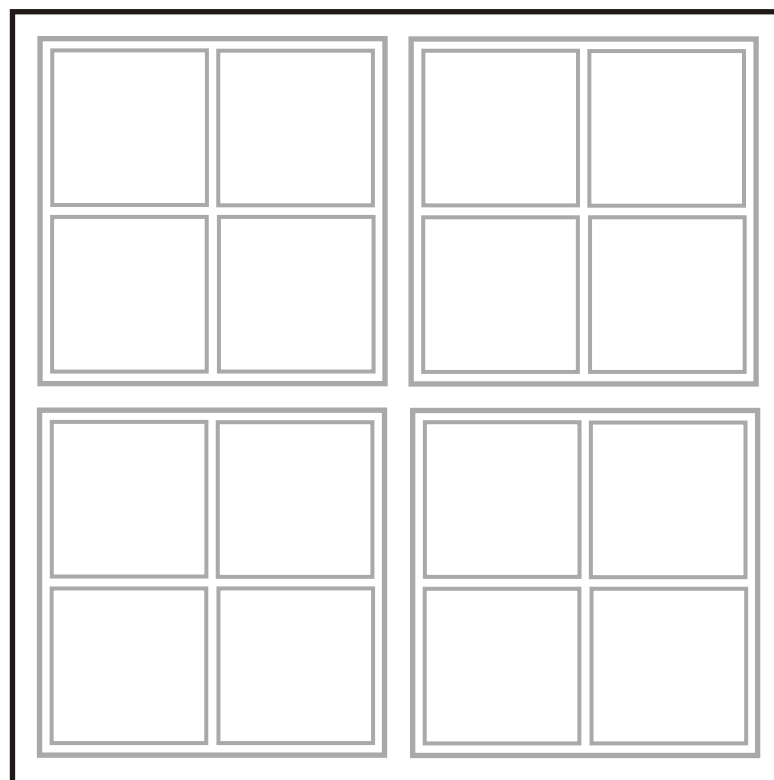
Прва тетрада

58 cm

средњи пано

Друга тетрада

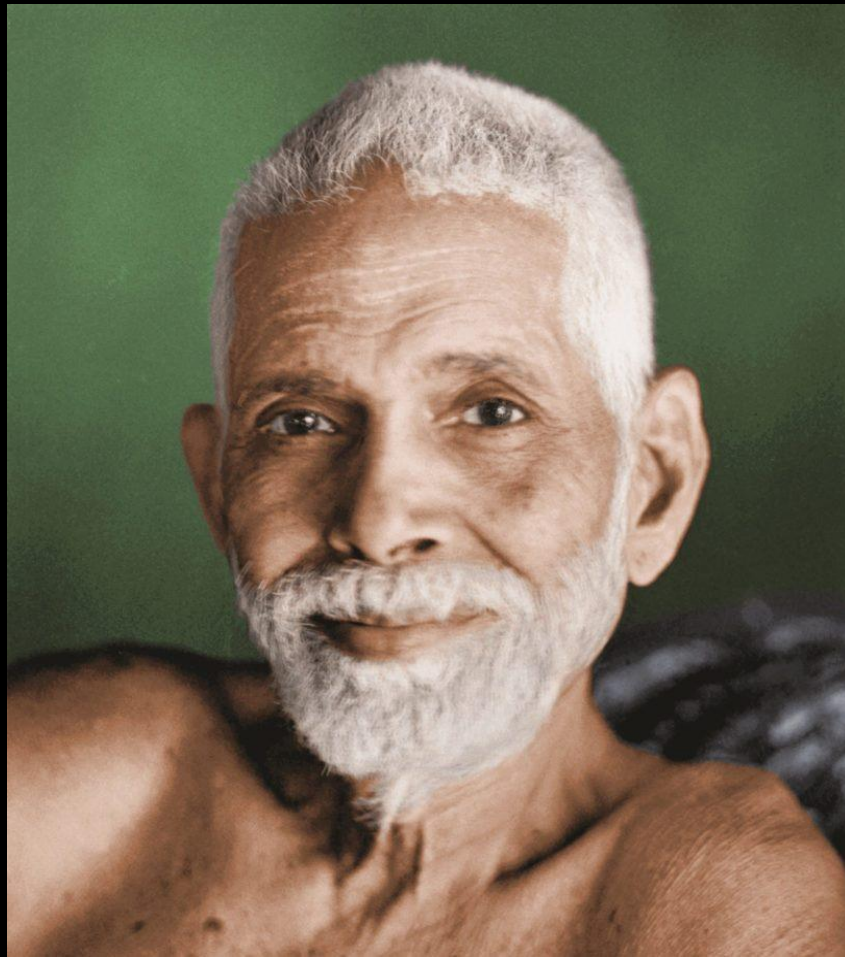

128 cm

велики пано

следи илустрација ноограм стандарда
на примеру партитуре Адваита веданте
(22 странице књиге сведене су на 8 ноограма)

Адваита веданта

Рамана Махарши

- ноограм партитура -

Адваита веданта

Велику збрку у филозофско-теолошким расправама ствара поимање света, душе и Бога интелектуалном спекулацијом. Питања постављају они који Сопство виде као тело или ум.

Сопство је истинска стварност. У све остало, тело и ум, може се посумњати. Мудрац поставља дијагнозу наших невоља и расплиће замршено клупко исправног и погрешног знања.

Да бисмо спознали истину, морамо најпре познавати себе. Свеколико нагомилано знање тиче се света а не нас; оно не доводи до праве среће. Рамана га чак одређује као *незнање*.

Незнање правог Сопства, уз предрасуду да је тело Сопство, чини ропство жељама и страху. То је *првобитно незнање*, из којег израста укупно незнање, које поробљава наше умове.

Инструмент за ослобађање од незнања је: ум. Он мора да се окрене од света и устреми на Сопство. Ум је пун представа, потомства првобитног незнања - све њих морамо уништити.

Ауторитет је с̄амо сведочанство Мудраца о искуству Сопства и стању Ослобођења. Он говори о Сопству да бисмо почели Трагање и потврдили га сопственим директним Искуством.

Сопство је једина несумњива стварност која лежи у основи света. У незнању, једина Стварност појављује се као - свет. Ток ума окренут је ка свету, из веровања да је свет стваран.

Свет сматрамо стварним у смислу у којем он то није. Уз ово погрешно веровање, ослобођење није могуће. Тело и ум поистовећујемо са Сопством, због чега западамо у незнање.

Сопство би се достигло лако, ако се не би веровало да је свет стваран. Док не одбацимо илузију стварности света, никад нећемо бити у прилици да искусимо стварно Сопство.

Мудрацу је свет и стваран и нестваран, без противречности. Свет је стваран јер почива на Стварности, али и нестваран - као појава Стварности, одвојено од које свет не постоји.

Стварност је *једна* - беспросторна, безвремена, бесформна непроменљива; наши умови виде је као мноштво подложно промени, жељама и страху, затворено у времену и простору.

По Мудрацима, Стварност није ни у времену, ни у простору, нити је она у вези са било чим, као узрок или последица. Тест Стварности је *непроменљива непрекидност постојања*.

Буђењем из дубоког сна без снова (у коме је ум растопљен), свет се појављује заједно са умом. Свет се јавља само док ум функционише. У стању дубоког сна, ум и его су потопљени.

Сматрамо да је свет ван нас, да смо ми тело, или ум у телу. Са светом се појављују време и простор; кад свет ишчезава у сну, и они нестају. Свет не видимо у сну, јер он не постоји.

Без доказа да су време и простор стварни свет није стваран. Време и простор су менталне творевине, ствара их его и у њих смешта тело и свет. У сну нема ни времена ни простора.

Док ми спавамо други су будни, па неко увек види свет. Али, ови “сведоци” су део света, чија је стварност спорна. То што су виђени пре сна нема значај, јер је исти случај и са светом.

Ми нисмо ни тело ни ум, већ вечно 'Ја јесам', које се као нит провлачи кроз ток мисли. 'Ја јесам' не мења своју природу која је Сопство; из замењивања за тело рађа се его-осећај.

Не постоји „рађање света“, прошлост ни будућност, чак ни садашњост. Нема прошлих рођења, нити ћемо се рађати у будућности. Апсолутна Истина коју познају Мудраци гласи:

Нисмо ни сада у телима, нити је смрт стварна;
нема прошлих дела, нити смо починиоци дела
чије ћемо плодове у будућности убирати.

Верујемо да постоји душа - као посматрач света и мислилац мисли, и да свако тело настањује посебна душа. Кад кажемо 'ја' мислимо на мало коначно сопство, сведено на тело и ум.

Мало сопство је хипотетичко биће, сачињено од две сасвим различите појаве: светла Свести и тела, које су помешане; то резултира нескладним бићем званим 'индивидуална душа'.

Душа није посебан ентитет, а има форму стварности: светло свести из Сопства, које доживљавамо као 'Ја сам'. Ово биће изгледа свесно али је неразлучиво од тела, које није свесно.

Ега нема у дубоком сну, већ само у будном стању и сновима. Када заспимо, тело и его нестају, а са њима нестаје и свет. Буђењем, уз опажање тела, рађа се мисао: 'Ја сам ово тело'.

Све док его-осећај опстаје, појавност света је нужна. Све док неко види свет, не може да не замењује тело за Сопство. Појавом ега јавља се и свет; кад ега нема, ништа не постоји.

Као целина објеката, свет је бесвестан и супротност је Богу. Коначна душа је супротност бесконачном Богу. Бог је део тројства супротности: мислилац - објекат - чин мишљења.

Трагање за Сопством сва питања своди на једно: *Ко сам ја?* Ослобођење је стање Просветљења, Спознаје, Савршенства, Блаженства, Мира и Природно Стање, тзв. „Стање без ега“.

У Стању без ега Бог не постоји одвојено од Сопства. Истина је да Бог јесте Сопство: *Чиста Свест*. Стога Он није личност, нити је на било који начин повезан са светом бића и ствари.

Незнање, као извор читаве креације, не постоји чак ни сада. Стварност не подлеже промени нити је делатни узрок света. Ко себе види као личност и Бога мора поимати као личност.

Мишљење да Стање без ега означава потпуно ништавило и изумирање сопства потиче од нашег поистовећења са егом. Сопство је далеко веће од ега - Оно преживљава смрт ега.

У Стању без ега Сопство исијава у својој стварној природи. Непомућено и безвремено блаженство настаје опстајањем у том Стању, кад его (корен свих жеља) бива заувек уништен.

Будно стање није коначан статус, каквим га ум представља. При будном стању и спавању Сопство јесте засењено егом. У дубоком сну нема тела, ума и ега, али ми сами опстајемо.

Постоји пет омотача који заклањају стварно Сопство. Свет је менталне природе; кад омотачи отпадну, Сопство сја као чиста Свест која даје тела створењима и удахњује им душу.

„Стање без ега“ је изван поређења са светом релативности. Не бити свестан ствари и мисли је *срећа*: тада смо Сопство. Права срећа је с_амо враћање ума на свој Извор - Сопство.

„Будно Спавање“ (Стање без ега) је права Будност, а не сан који зовемо будност. Дан за Мудраца, Ноћ је за незналице. Мудрачев сан нема почетак ни крај, јер је време нестварно.

Не треба да постижемо Сопство - ми *јесмо* увек Сопство. Ропство, као и слобода, су релативни: оба су нестварни. Ослобођење дошло одмах... само кад бисмо изгубили его.

Директан метод Трагања описан је као *спавање на опрезу*.
Енергије тела-ума сливају се у један ток, уз одлучно питање:

Ко сам ја? Одакле потичем? Шта је истина о мени?

Чврста решеност сакупља енергије из тела и сједињује их са умом, омогућујући му да зарони у Срце. Нека мистериозна сила тада изнутра обузима ум и одводи га директно у Срце.

Са спознајом Сопства, Трагалац постаје - *Мудрац*. Он јесте истовремено изван, али и привидно унутар релативности. Мудрац се више неће рађати ни одлазити у друге светове.

Мудрац јесте у блаженству Природног Стања, које не омета телесне активности. Он је свестан Сопства, такође и света. Он једе и спава, може да чује као и да одговара на питања.

Да није Сахађа Стања, не би имало ко да саопшти изворно учење о Сопству, као и о методу за његово проналажење. Бестелесни Мудраци се више не јављују у физичком свету.